

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4MCdo/11/2013
Identifikačné číslo spisu:	1404899916
Dátum vydania rozhodnutia:	12.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1404899916.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa Ing. W. B., bytom Z., zastúpeného JUDr. Lubomírom Schweighoferom, advokátom v Bratislave, Šafárikovo nám. 2, proti odporcovi Stavebnému bytovému družstvu Bratislava IV, Polianky 9, Bratislava, zastúpenému JUDr. Jozefom Drvárom, advokátom v Bratislave, Belinského 16, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, určenie, že pracovný pomer nekončí a o náhradu mzdy, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 12 C 49/2004, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. januára 2013 sp. zn. 8 Co 321/2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 31. januára 2013 sp. zn. 8 Co 321/2012 z r u š u j e a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

V predmetnej právnej veci Okresný súd Bratislava IV čiastočným rozsudkom z 11. marca 2008 č.k. 12 C 49/2004-264 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 17. júna 2009 sp. zn. 15 Co 523/2008 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané navrhovateľovi odporcom listom zo dňa 30. januára 2004 a doručené dňa 3. februára 2004, je neplatné. Právny zástupca navrhovateľa dňa 19. júna 2009 vyčíslil Krajskému súdu v Bratislave trovy len odvolacieho konania a len v rozsahu trov právneho zastúpenia vo výške 1 565,64 €. Následne Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 20. decembra 2010 č.k. 12 C 49/2004-517 zamietol návrh na určenie, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu sa nekončí, zaviazal odporcu na náhradu mzdy navrhovateľovi a rozhodol, že o náhrade trov konania sa rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Proti rozsudku podal navrhovateľ dňa 4. januára 2011 odvolanie, v ktorom namietol predovšetkým výšku priznaného nároku na náhradu mzdy. Dňa 16. februára 2011 navrhovateľ vzal odvolanie v celom rozsahu späť. Krajský súd v Bratislave uznesením zo 7. apríla 2011 sp. zn. 5 Co 70/2011, právoplatným 13. mája 2011, odvolacie konanie zastavil, pričom konštatoval, že právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo (§ 222 ods. 1 O.s.p.). Uvedený rozsudok Okresného súdu Bratislava IV nadobudol právoplatnosť 5. januára 2011. Okresný súd Bratislava IV 23. novembra 2011 vyzval

právneho zástupcu navrhovateľa, aby v lehote troch dní vyčíslił trovy konania navrhovateľa. Právny zástupca navrhovateľa podaním z 30. novembra 2011, doručeným súdu 5. decembra 2011, vyčíslił trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia vo výške 14 038,06 €.

Okresný súd Bratislava IV uznesením z 22. júna 2012 č.k. 12 C 49/2004-552 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 138,46 € do rúk právneho zástupcu navrhovateľa do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Rozhodnutie vo vzťahu k včasnosti vyčíslenia trov konania odôvodnil tým, že rozhodnutie vo veci samej nadobudlo právoplatnosť 5. januára 2011, odkedy začala účastníkom plynúť trojdňová lehota na vyčíslenie trov konania, ktorá uplynula 11. januára 2011. Do toho dňa nepredložil navrhovateľ vyčíslenie trov konania v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p., ale vyčíslenie predložil až 5. decembra 2011. Súd preto priznal trovy konania iba podľa vyčíslenia predloženého včas dňa 19. júna 2009.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Bratislave uznesením z 31. marca 2013 sp. zn. 8 Co 321/2012 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Rozhodnutie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, nerozhodol o prisúdení náhrady trov konania niektorému z účastníkov podľa § 151 ods. 1 O.s.p., ale rozhodol v súlade s ustanovením § 151 ods. 3 O.s.p. tak, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Následne rozhodol o náhrade trov konania napadnutým uznesením, pričom lehota na vyčíslenie trov konania začala účastníkom plynúť od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Nie sú preto dôvodné námietky navrhovateľa uvedené v jeho odvolaní, že v prejednávanej veci súd prvého stupňa nerozhodol o priznaní náhrady trov konania a preto mu nikdy nezačala plynúť trojdňová zákonná lehota na vyčíslenie trov konania. K námietke, že navrhovateľ vyčísľoval trovy konania priebežne, odvolací súd uviedol, že uvedené písomné vyčíslenia trov konania sa v spise nenachádzajú, poukázal na ich nedostatky, osobitne k vyčísleniu zo 7. januára 2010, ktoré podľa prezenčnej pečiatky súdu malo byť osobne podané na súde 7. januára 2011 uviedol, že toto predložil navrhovateľ len v kópii. Vzhľadom na uvedené nedostatky navrhovateľom predložených fotokópií týchto podaní, na ktoré poukázalo aj vedenie Okresného súdu Bratislava IV v odpovedi na sťažnosť navrhovateľa a tiež vzhľadom na to, že navrhovateľ až do rozhodnutia súdu nepredložil originál písomného podania zo 7. januára 2010 s pečaťou súdu zo dňa 7. januára 2011, odvolací súd posúdil aj tieto námietky navrhovateľa ako nedôvodné a dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne pri vyčíslení výšky trov právneho zastúpenia vychádzal z vyčíslenia predloženého dňa 19. júna 2009, keď iné vyúčtovanie trov konania v zákonom stanovenej lehote, t.j. najneskôr troch pracovných dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, navrhovateľ vierohodným spôsobom nepreukázal.

Na základe podnetu navrhovateľa generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podal proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. januára 2013 sp. zn. 8 Co 321/2012 mimoriadne dovolanie, ktorým ho navrhol zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Podľa právneho názoru generálneho prokurátora konanie Krajského súdu v Bratislave v odvolacom konaní je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čím je naplnený dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. V dôvodoch mimoriadneho dovolania generálny prokurátor poukázal na to, že odhliadnuc od skutočnosti, že právny názor oboch konajúcich súdov o tom, že účastník konania bol povinný vyčísliť trovy konania do troch pracovných dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, teda do 8. januára 2011, nemožno považovať za správny, nakoľko túto lehodu bolo treba v zmysle § 222 ods. 1 O.s.p. počítať od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania, teda od 13. mája 2011, z odvolania a predovšetkým jeho doplnenia jednoznačne vyplýva, že ešte pred uplynutím tejto lehoty dňa 7. januára 2011 mal právny zástupca navrhovateľa osobne podať na Okresnom súde Bratislava IV vyčíslenie trov konania v sume 12 252,75 €, ktoré by týmto bolo urobené riadne a včas. Dôvod, prečo sa uvedené vyčíslenie trov konania v súdnom spise nenachádza nie je jasný a nie je jasný ani postoj prvostupňového súdu k otázke reálnej, objektívnej existencii tohto podania. V nadväznosti na to generálny prokurátor ako nezákonný preto hodnotil postup odvolacieho súdu, ktorý aj napriek tomu, že už súd prvého stupňa odvolateľa nevyzval na doplnenie originálu vyčíslenia zo 7. januára 2011 a ani neinformoval odvolací súd o skutočnej existencii tohto podania na súde, teda napriek vedomosti o reálnej možnosti existencie tohto podaného vyčíslenia trov konania, na toto vyčíslenie neprihliadol, a to z dôvodu, že bolo v odvolacom konaní

predložené len vo fotokópii. Krajský súd nesprávne postupoval, pretože ak mal pochybnosť o pravosti tohto vyčíslenia trov konania, mal sám vyzvať právneho zástupcu navrhovateľa na predloženie originálu tohto vyčíslenia, prípadne v zmysle § 213 ods. 5 O.s.p. mal doplniť dokazovanie a aj vyzvať prvostupňový súd, aby sa vyjadril k objektívnej existencii tohto podania zo 7. januára 2011 a k dôvodom, prečo sa nenachádzalo v súdnom spise. Odvolací súd však týmto spôsobom nepostupoval.

Navrhovateľ sa v písomnom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu s týmto stotožnil.

Odporca vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu ním napadnuté rozhodnutie označil za vecne správne a neakceptoval názor generálneho prokurátora, že došlo k porušeniu zákona a porušeniu práv a právom chránených záujmov navrhovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že tento opravný prostriedok na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1 O.s.p.), podal generálny prokurátor včas (§ 243g O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 3 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie bolo podané dôvodne.

Mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

Tzv. inou vadou konania môže byť akákoľvek vada konania, ak spĺňa súčasne podmienku, že mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nestačí teda, že len mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie, ako je to upravené pri dôvodoch odvolania (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Porušenie ktoréhokoľvek z ustanovení zákona upravujúcich konanie od jeho začiatku až po skončenie možno hodnotiť ako konanie postihnuté vadou. To, či a kedy mala daná vada za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, závisí vždy iba od posúdenia konkrétneho prípadu.

V preskúmvanej veci odvolací súd (ako je uvedené vyššie v odôvodnení tohto uznesenia) svoje mimoriadnym dovolaním napadnuté rozhodnutie založil na tom, že navrhovateľom v odvolaní uvedené a vo fotokópiách doložené vyčíslenia trov konania sa v spise nenachádzajú, pričom osobitne k vyčísleniu trov konania zo 7. januára 2010, ktoré podľa prezenčnej pečiatky súdu malo byť osobne podané na súde dňa 7. januára 2011 uviedol, že toto predložil navrhovateľ len v kópii a až do rozhodnutia súdu nepredložil jeho originál. Preto prvostupňový súd správne pri vyčíslení výšky trov právneho zastúpenia vychádzal z vyčíslenia predloženého dňa 19. júna 2009, keď iné vyúčtovanie trov konania v zákonom stanovenej lehote, t.j. najneskôr do troch pracovných dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, navrhovateľ vierohodným spôsobom nepreukázal.

Ako vyplýva z obsahu spisu, jeho súčasťou skutočne nie je originál písomného vyčíslenia trov konania navrhovateľa zo 7. januára 2010, ktoré podľa prezenčnej pečiatky bolo na súde prvého stupňa osobne podané 7. januára 2011. Za tejto situácie, v čase rozhodovania prvostupňového súdu o náhrade trov konania uznesením z 22. júna 2012 č.k. 12 C 49/2004-552, súd prvého stupňa o existencii predmetného vyčíslenia trov konania navrhovateľa vedomosť nemal. Prítom otázka, z akého dôvodu sa toto podanie v spise nenachádza, doposiaľ vyriešená nie je.

Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb (§ 1 O.s.p.). Občianske súdne konanie je jednou zo záruk zákonnosti a slúži na jej upevňovanie a rozvíjanie. Každý má právo domáhať sa na súde ochrany práva, ktoré bolo ohrozené alebo porušené (§ 3 O.s.p.).

Účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich

vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1 O.s.p.).

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej (§ 205 ods. 1 písm. a/ O.s.p.).

Ak súd prvého stupňa nesprávne postupoval podľa § 209 ods. 1, odvolací súd sám vyzve toho, kto podal odvolanie, aby doplnil chýbajúce náležitosti, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. d/ (§ 211 ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Rešpektujúc princíp dôvery v platné právo môže účastník na preukázanie svojich tvrdení predložiť alebo navrhnúť dôkazy, aké uzná za vhodné.

V prejednávanej veci navrhovateľ v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu o trovách konania tvrdil, že 7. januára 2011 bolo súdu prvého stupňa doručené písomné vyčíslenie jeho trov konania, pričom na preukázanie svojho tvrdenia predložil dôkaz - fotokópiu vyčíslenia trov konania s uvedeným dátumom 7. januára 2010 a prezenčnou pečiatkou prvostupňového súdu s dátumom 7. januára 2011. Pokiaľ odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne pri vyčíslení výšky trov právneho zastúpenia vychádzal z vyčíslenia predloženého dňa 19. júna 2009, keď iné vyúčtovanie trov konania v zákonom stanovenej lehote, t.j. najneskôr troch pracovných dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, navrhovateľ viero hodným spôsobom nepreukázal, nerozhodol správne. Svoj právny záver totiž vyvodil z hodnotenia dôkazov predložených navrhovateľom bez ich riadneho vykonania. Jeho postup tak nebol v súlade s § 1 O.s.p. a so základným právom navrhovateľa na súdnu ochranu. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že i kópia (fotokópia listiny) je listinou a teda dôkazným prostriedkom a že otázka jej pravosti, hodnovernosti, úplnosti či spôsobilosti preukazovať tvrdenú okolnosť je výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov súdom. Vychádzajúc z uvedeného, ak mal odvolací súd pochybnosti o pravosti či hodnovernosti navrhovateľom k odvolaniu pripojenej fotokópie vyčíslenia trov konania doručeného prvostupňovému súdu ešte dňa 7. januára 2011, mal pred rozhodnutím o odvolaní navrhovateľa nielen možnosť, ale povinnosť vyzvať navrhovateľa na predloženie originálu tejto listiny. Pokiaľ tak odvolací súd neurobil, zaťažil konanie vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. Generálny prokurátor preto dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p., keďže to vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania a túto nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania ako i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.